

indtil 14 Dage og for Personer over 18 Aar i indtil 4 Uger;

5. lettere legemlige Revselse, dog ikke paa Piger over 12 Aar; samt
6. i Opdragelsesanstalter af strengere Art Rotting indtil 15 Slag paa Mandspersoner over 15 Aar.

De under 4 og 6 nævnte Disciplinærstraffe maa kun fuldbyrdes, naar Lægen erklærer, at det kan ske uden Skade for den paagældendes Helbred, samt med Samtykke af det stedlige Værgeraads Formand og kun, naar de øvrige Disciplinærmidler have været anvendte.

Jeg maa til denne Paragraf sige, at jeg er bestemt imod, at man ved Lov paabyder, at der kan tildeles dem, der ere anbragte i Opdragelsesanstalter, saadanne Straffe. Hvis saadanne Opdragelsesanstalter oprettes, og det ved Lov paabydes, at der kan idømmes saadanne Disciplinærstraffe, ville disse Anstalter i den offentlige Menings Øjne komme til at staa som afskrækkende Anstalter. De Børn og unge Personer, som skulle anbringes paa dem, ville paa Forhaand være imod at komme der, og deres Forældre og paarørende ville nære en saadan Rædsel for, at Børnene og de unge Personer komme der, at de ville sætte Himmel og Jord i Bevægelse og gøre alt muligt for, at de ikke komme der. Men er der noget, Lovgivningsmagten skal være sig for, er det dette at fastsætte Bestemmelser, der gøre den Slags Anstalter paa Forhaand misliebige, som stille dem i den offentlige Menings Omdømme saa slet og daarligt, at de, der skulle anbringes paa dem, paa Forhaand nære en instinktmæssig Uvillie mod at komme der. Jeg maa her erindre om, hvilken Rædsel der allerede nu er hos mange Børn, der skulle anbringes paa Opdragelsesanstalter, imod at komme paa bestemte Børneopdragelsesanstalter. Jeg skal ikke nævne dem her, og jeg tilføjer, at det er noget med Urette, naar visse Opdragelsesanstalter her hjemme have faaet et slet Ry paa sig. Men dog er det Tilfældet, og det, uden at der gennem Lovgivningen er givet saadanne Reglementer, der fastsætte grove Disciplinærstraffe.

I denne Forbindelse vil jeg heller ikke undlade at nævne, at man i England, hvor man i mange Aar har haft en Lovgivning om disse Forhold, har bl. a. en særlig Lovgivning for Byen London af 1874. Der er oprettet nogle saakaldte Reformskoler, og disse havde ved deres Oprettelse et Reglement af noget lignende Beskaffenhed som dette. Men i 1884 udtalte Statens

Inspektør for disse Opdragelsesanstalter, som have at gøre med Børn fra 14 til 18 Aar, at det vilde være heldigt at komme bort fra Prygl og disse grove Disciplinærstraffe og skride til Indførelse af Arbejdspræmier. Denne Tanke er utvivlsom rigtig, og naar Statens Inspektør for de londonske Skoler i Aaret 1884 kunde udtale, at det har vist sig ubehøvet at anvende Prygl som Strafmiddel overfor vanskelige Dreng og Piger, mener jeg, at vi i Aaret 1904 skulle være os for at skride til Indførelse af Pryglestraf paa vore Opdragelsesanstalter, selv om disse skulde betegnes som Opdragelsesanstalter af strengere Karakter. Det, det gælder om, er at knytte til disse Anstalter som Forstandere og Ledere, som Lærere og Lærerinder Mænd og Kvinder, der ere i Besiddelse af saa megen aandelig Overlegenhed og Dygtighed, at de kunne faa Anstalten og Undervisningen i det hele til at gaa uden Prygl. Nu er der naturligvis ikke saa overvættede mange overlegne Mænd og Kvinder, der forstaa at magte denne Opgave, men jeg tror, at man er i Stand til at knytte dem, der findes i vort Samfund, til disse Anstalter. At de findes, er givet, men man bør selvfølgelig byde dem saa gode økonomiske Forhold, at de virkelig kunne staa sig ved at overtage disse Stillinger. Naar der nu ofte prygles paa vore Opdragelsesanstalter, paa Flakkebjerg, Landerupgaard og Bøggildgaard, og man spørger Forstanderne om Grunden dertil — og jeg har spurgt Forstanderne, sidste Gang, jeg spurgte, var det Forstander Mortensen paa Flakkebjerg —, er Svaret: Vi skifte hyppig Lærere og faa unge Lærere, og vi kunne ikke være baade her og der og passe paa, at Drengene ikke uskyldig faa en Lussing eller Stokkeslag. Det er Svaret, man faar fra de vedkommende Forstandere, og de have naturligvis Ret. En ung Seminarist, der ansættes paa en Opdragelsesanstalt med en Løn af 400—500—600 Kroner om Aaret, og som gaar til sin Gerning uden Forstaaelse af og Kendskab til disse Børn, uden dybere Forstaaelse af de sociale Forhold, hvori Børnene have levet, og uden virkelig Sympati for Børnene, magter slet ikke den Opgave, han er stillet overfor. Skulle vi derfor have Opdragelsesanstalter af saakaldt strengere Karakter — jeg ved for Resten ikke, hvorfor det hedder „strengere Karakter“ —, maa man først og fremmest til disse Opdragelsesanstalter knytte de modneste, dygtigste og indsigtsfuldeste, de bedste Mænd og Kvinder, der overhovedet gives, og saa maa man ikke vige tilbage for,